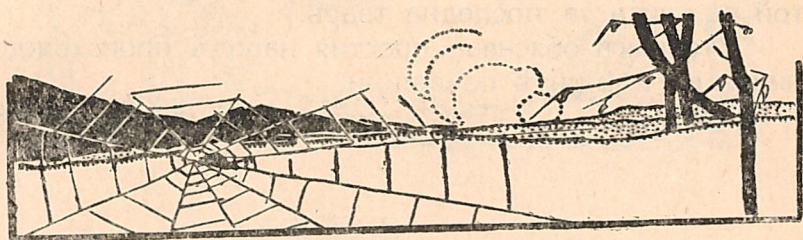

горе и почва да пуца по вѣтъра дълга сребърна нишка. Вѣтърътъ я развѣва и като я издига все по-нагоре и по-нагоре и се получава една змиообразна паяджина прикрепена на коремчето на паячето.

Когато паяджината стане толкова дълга и може да удържи паячето, то се отпуска отъ листа и трѣгва на пѣтъ.

Такива въздушни пѣтешественици твърде много ги има въ началото на есенъта — презъ хубавитѣ есенни дни. Нѣкъде вѣрватъ, че щомъ има много паяджини презъ това време, или скворцитѣ не сж отлетѣли, или есенъта ще бжде дълга и топла.

Въ едно село ми се случи ди чуя тая приказчица за паячетата и тѣхнитѣ паяджини:

„Похвалилъ се паяка за своето трудолюбие. Азъ съмъ, казалъ той, най-трудолюбивия отъ всички на земята и нѣмамъ съперникъ. И толкова се възгордѣлъ за своето трудолюбие и почналъ съ презрение да гледа на всички. Чулъ Господъ за неговата гордостъ и не му се харесало това.

Повикалъ го при себе си и му казалъ:

— Много се хвалишъ, а можешъ ли много да направишъ?

— Да, мога, много мога да направя, — казалъ паяка безъ да нисли.

— Добре, направи следното. Ето предъ тебе е тая голѣма ливада, — покрий я съ паяджина. Ако ти въ определенъ срокъ я покриешъ, ще простя